

Вушка з абсолютним слухом

Марина Павленко

Колись давно в старому, аж сивому, дрімучому лісі жили зайчики. Ніби й звичайнісінькі собі зайчики, та ба: вони були без вух! Ні, на головах під шерстю мали по дві непомітних дірочки, але чули крізь них дуже й дуже погано — лише як лисичка або вовчик шелепнуть над самою головою. Тікай тоді, зайчику, якщо встигнеш!

А вушка росли на узліссі. Вони були зовсім не заячі, ні, вони були ще нічії. Довгасті, м'якенькі, пухнастенькі, вушка були б звичайнісінькими рослинками, якби не мали абсолютного, найкращого на цілу околицю слуху. Ще здалеку чули ходу голодного звіра, ще зарання починали метушитися й пробувати ховатись, та ба: ніжок у них не було! То кожен міг безборонно ласувати ніжними соковитими стебельцями беззахисних вушок.

Одного тамтешнього зайчика прозивали Доброочком. І неспроста. Він мав прегарний зір і вважався в лісі чемпіоном з бачення. Та і його спіткала халепа.

Похмурої днини, коли сердитий вітер обривав з дерев листя й обламував сухі гілки, зайчик не зміг почути обережних кроків лисиці, що підкралася ззаду і вхопила бідолаху за ліву задню лапку. Рвонувшись із останніх сил, він таки вирвався, тільки ж якою ціною! Лапку було геть-чисто покалічено! Знесилений, ледь живий, зайчик на трьох лапках довго скакав навмання, тоді пірнув у якісь хащі й упав.

— Ми пропали! — прошепотіло поблизу. — Цей звірюка нас поїсть!

Доброочко, звісно, всього не міг розібрати. Зрозумів лише те, що його теж боялися. Розгорнув передніми лапками травичку, а звідти два вушка тремтять.

— Хто ви? — спитав Доброочко. — І чого злякалися?

Насилу пояснили сердешні вушка, хто вони й чого такі наполохані.

— Ех, якби нам прудкі ноги! — зітхнули тихенько.

— Що кажете? — знову не почув зайчик. Бо чемпіоном же був із бачення, а не слухання! — А знаєте що? Сядьте мені на голову, щоб я краще почув.

Тільки-но вушка втаковилися Доброочкові на маківку, як цілий світ для нього сповнився відразу тисячами звуків! А вушкам — відразу наче ноги вирости!

— Давайте дружити! — запропонував "прозрілий" зайчик.

— Давай!

За Доброочком усі-всі зайчики попідбирали собі по парі довгастих вушок і міцно-преміцно з ними подружились. Безвухого зайчика більше ніде не стрінете.

Тепер вушкам з ногами, а зайчикові з вушками від хижаків набагато легше рятуватися. І гарно їм! Мабуть, від них ото й пішло відоме прислів'я: "Добре братство миліше, ніж багатство"!